02/04/2023

Οσία Μαρία η Αιγυπτία: Η Δύναμις της Μετανοίας

/ Βίοι Αγίων

Την πέμπτη Κυριακή των Νηστειών, η Αγία μας Εκκλησία, προβάλλει το παράδειγμα της Οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας.

Διαβάζοντας τον βίο της, καταλαβαίνουμε πως ο Θεός βρίσκει τρόπους και δίνει ευκαιρίες σε κάθε άνθρωπο να Τον γνωρίσει, να Τον προσεγγίσει, να ενωθεί μαζί Του και με τους συνανθρώπους του, ανεξαρτήτως των αμαρτιών του.

- **Γράφει η Δέσποινα Σωτηρίου**

Τον βίο της **Οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας** συνέγραψε ο **Άγιος Σωφρόνιος Πατριάρχης Ιεροσολύμων**.

Преподобная Мария Египетская
Преп. Андрей Кан
Преп. Зосима
Преподобный Зосима подает
Своей преподобной Марии
Египетской
Преподобный Зосима приходит
Преподобную Марию
Преп. Зосима

Η **Οσία Μαρία** γεννήθηκε στην **Αίγυπτο** και έζησε κατά τους χρόνους του αυτοκράτορα Ιουστινιανού (527 – 565 μ.Χ.). Από τα δώδεκα χρόνια της πέρασε στην Αίγυπτο μια ζωή ασωτίας, αφού από την μικρή αυτή ηλικία διέφθειρε την παρθενία της και είχε ασυγκράτητο και αχόρταγο το πάθος της σαρκικής μείξεως. Ζώντας αυτήν την ζωή δεν εισέπραττε χρήματα, αλλά απλώς ικανοποιούσε το πάθος της.

Λόγω της άσωτης ζωής και της σαρκικής επιθυμίας που είχε, κάποια φορά ακολούθησε τους προσκυνητές που πήγαιναν στα **Ιεροσόλυμα** για να προσκυνήσουν τον Τίμιο Σταυρό. Και αυτό το έκανε, όχι για να προσκυνήσει τον **Τίμιο Σταυρό,** αλλά για να έχει πολλούς εραστές που θα ήταν έτοιμοι να ικανοποιήσουν το πάθος της.

Και στα Ιεροσόλυμα που πήγε κατά την εορτή του **Τιμίου Σταυρού**, περιφερόταν στους δρόμους *«ψυχᾶς νέων ἀγρεύουσα».*

Το θαύμα

Αισθάνθηκε όμως, βαθιά μετάνοια από ένα θαυματουργικό γεγονός. Ενώ εισερχόταν στο ναό για να προσκυνήσει το Ξύλο του **Τιμίου Σταυρού,** κάποια δύναμη την εμπόδισε να προχωρήσει. Στην συνέχεια στάθηκε μπροστά σε μία εικόνα της Παναγίας, έδειξε μεγάλη μετάνοια και ζήτησε την καθοδήγηση και βοήθεια της Παναγίας.

Με την βοήθεια της **Θεοτόκου** εισήλθε ανεμπόδιστα αυτή την φορά στον ιερό ναό και προσκύνησε τον **Τίμιο Σταυρό.** Στην συνέχεια, αφού ευχαρίστησε την **Παναγία** , άκουσε φωνή που την προέτρεπε να πορευθεί στην έρημο, πέραν του **Ιορδάνου.** Στην έρημο έζησε σαράντα επτά χρόνια, χωρίς ποτέ να συναντήσει άνθρωπο.

Η **Οσία** ζούσε δεκαεπτά χρόνια στην έρημο «θηρσὶν ἀνημέροις ταὶς ἀλόγοις ἐπιθυμίαις πυκτεύουσα». Είχε πολλές επιθυμίες φαγητών, ποτών και «πορνικῶν

ᾀσμάτων» και πολλούς λογισμούς που την ωθούσαν προς την πορνεία. Όμως, όταν ερχόταν κάποιος λογισμός μέσα της, έπεφτε στην γη, την έβρεχε με δάκρυα και δεν σηκωνόταν από τη γη *«ἕως ὅτου τὸ φῶς ἐκεῖνο τὸ γλυκὺ περιέλαμψεν καὶ τοὺς λογισμοὺς τοὺς ἐνοχλοῦντας μοὶ ἐδίωξεν».* Συνεχώς προσευχόταν στην **Παναγία**, την οποία είχε εγγυήτρια της ζωής της μετανοίας που έκανε. Το **ιμάτιό** της σχίσθηκε και καταστράφηκε και έκτοτε παρέμεινε γυμνή. Καιγόταν από τον καύσωνα και έτρεμε από τον παγετό και «ὡς πολλάκις μὲ χαμαὶ πεσοῦσαν ἄπνουν μείναι σχεδὸν καὶ ἀκίνητον».

Ύστερα από σκληρό αγώνα, με τη **Χάρη του Θεού** και την συνεχή προστασία της Παναγίας, ελευθερώθηκε από τους λογισμούς και τις επιθυμίες, οπότε μεταμορφώθηκε το λογιστικό και παθητικό μέρος της ψυχής της, καθώς επίσης εθεώθηκε και το σώμα της.

Λόγω της μεγάλης πνευματικής της καταστάσεως στην οποία έφθασε η Οσία

Μαρία, έλαβε από τον Θεό το διορατικό χάρισμα.

Εκείνη την περίοδο ασκήτευε σε ένα μοναστήρι ο **Ιερομόναχος Αββάς Ζωσιμάς,** ο οποίος έβλεπε θεία οράματα. Ο **Θεός**, για να τον διδάξει και να τον διορθώσει, του αποκάλυψε ότι κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να φθάσει στην τελειότητα. Και στην συνέχεια του υπέδειξε να πορευθεί σε ένα μοναστήρι που βρισκόταν κοντά στον Ιορδάνη ποταμό.

Ο **Αββάς Ζωσιμάς** υπάκουσε στην φωνή του Θεού και πήγε στο μοναστήρι του Αγίου Ιωάννου του Βαπτιστού, που του υποδείχθηκε.

Στο μοναστήρι αυτό υπήρχε ένας κανόνας. Σύμφωνα με αυτόν, την Κυριακή της Τυρινής προ της ενάρξεως της **Μεγάλης Σαρακοστής,** αφού οι μοναχοί κοινωνούσαν των Αχράντων Μυστηρίων, προσεύχονταν και ασπάζονταν μεταξύ τους, και έπειτα ελάμβαναν ο καθένας τους μερικές τροφές και έφευγαν στην έρημο πέραν του Ιορδάνου, για να αγωνισθούν κατά την περίοδο της Τεσσαρακοστής τον αγώνα της ασκήσεως.

Αυτόν τον κανόνα εφάρμοσε και ο **Αββάς Ζωσιμάς.** Αφού έλαβε ελάχιστες τροφές, βγήκε από το μοναστήρι και πορεύθηκε στην έρημο, έχοντας την επιθυμία να εισέλθει όσο μπορούσε πιο βαθειά σε αυτή, με την ελπίδα μήπως συναντήσει κάποιον ασκητή που θα τον βοηθούσε να φθάσει σε αυτό που ποθούσε. Πορευόταν προσευχόμενος και τρώγοντας ελάχιστα. Κοιμόταν δε όπου ευρισκόταν.

Είχε περπατήσει μία πορεία είκοσι ημερών όταν, κάποια στιγμή που κάθισε να ξεκουραστεί και έψελνε, είδε στο βάθος μια σκιά που έμοιαζε με ανθρώπινο σώμα. Στην αρχή θεώρησε ότι ήταν δαιμονικό φάντασμα, αλλά έπειτα διαπίστωσε ότι ήταν άνθρωπος. Ο **Αββάς Ζωσιμάς** έβλεπε την **Οσία Μαρία,** την ώρα που προσευχόταν. Η **Οσία Μαρία η Αιγυπτία** ασκούσε την αδιάλειπτη προσευχή και μάλιστα ο **Αββάς Ζωσιμάς** την είδε όταν εκείνη ύψωσε τα μάτια της στον ουρανό και άπλωσε τα χέρια της και «ἤρξατο εὔχεσθαι ὑποψιθυρίσουσα, φωνὴ δὲ αὐτῆς οὐκ ἠκούετο ἔναρθρος». Και σε κάποια στιγμή, ενώ εκείνος καθόταν σύντρομος, *«ὁρᾷ αὐτὴν ὑψωθείσαν ὡς ἕνα πῆχυν ἀπὸ τῆς γῆς καὶ τῷ ἀέρι κρεμαμένην καὶ οὕτω προσεύχεσθαι».*

Ο **Αββάς Ζωσιμάς** προσπάθησε να πλησιάσει, για να διαπιστώσει τι ήταν αυτό που έβλεπε, αλλά το ανθρώπινο εκείνο ον απομακρυνόταν. Έτρεχε ο Αββάς Ζωσιμάς, έτρεχε και εκείνο. Και ο Αββάς κραύγαζε με δάκρυα προς αυτό ώστε να σταματήσει, για να λάβει την ευλογία του. Εκείνο όμως δεν ανταποκρινόταν. Μόλις έφθασε ο **Αββάς** σε κάποιο χείμαρρο και απόκαμε, εκείνο το ανθρώπινο ον αφού τον αποκάλεσε με το μικρό του όνομα, πράγμα που προκάλεσε μεγάλη εντύπωση στον Αββά, του είπε ότι δεν μπορεί να γυρίσει και να τον δει κατά πρόσωπο, γιατί είναι γυναίκα γυμνή και έχει ακάλυπτα τα μέλη του σώματός της. Τον παρακάλεσε, αν θέλει, να της δώσει την ευχή του και να της ρίξει ένα κουρέλι από τα ρούχα του, για να καλύψει το γυμνό σώμα της. Ο Αββάς έκανε ότι του είπε και τότε εκείνη στράφηκε προς αυτόν. Ο **Αββάς** αμέσως γονάτισε για να λάβει την ευχή της, ενώ το ίδιο έκανε και εκείνη. Και παρέμειναν και οι δύο γονατιστοί *«ἕκαστος ἐξαιτῶν εὐλογῆσαι τὸν ἕτερον».*

Η **Οσία Μαρία** κατά την συνάντηση αυτή, αφού αποκάλυψε όλη την ζωή της, ζήτησε από τον **Αββά Ζωσιμά** να έλθει κατά την **Μεγάλη Πέμπτη** της επόμενης χρονιάς, σε έναν ορισμένο τόπο στην όχθη του Ιορδάνη ποταμού, κοντά σε μια κατοικημένη περιοχή, για να την κοινωνήσει, ύστερα από πολλά χρόνια μεγάλης μετάνοιας που μεταμόρφωσε την ύπαρξή της. *«Καὶ νῦν ἐκείνου ἐφίεμαι ἀκατασχέτω τῷ ἔρωτι»*, του είπε, δηλαδή είχε ακατάσχετο έρωτα να κοινωνήσει του Σώματος και του Αίματος του Χριστού.

Το επόμενο έτος ο **Αββάς Ζωσιμάς** από κάποια αρρώστια δεν μπόρεσε να βγει από το μοναστήρι στην έρημο, όπως έκαναν οι άλλοι πατέρες στην αρχή της **Σαρακοστής** και έτσι παρέμεινε στο μοναστήρι. Και την **Κυριακή των Βαΐων**, όταν είχαν επιστρέψει οι άλλοι πατέρες της **Μονής**, εκείνος ετοιμάσθηκε να πορευθεί στον τόπο που του είχε υποδείξει η Οσία, για να την κοινωνήσει.

Την **Μεγάλη Πέμπτη** πήρε μαζί του σε ένα μικρό ποτήρι το **Σώμα και το Αίμα του Χριστού,** πήρε μερικά σύκα και χουρμάδες και λίγη βρεγμένη φακή και βγήκε από το μοναστήρι για να συναντήσει την **Οσία Μαρία.** Επειδή όμως εκείνη αργοπορούσε να έλθει στον καθορισμένο τόπο, ο Αββάς προσευχόταν στον **Θεό** με δάκρυα να μην του στερήσει λόγω των αμαρτιών του την ευκαιρία να τη δει εκ νέου.

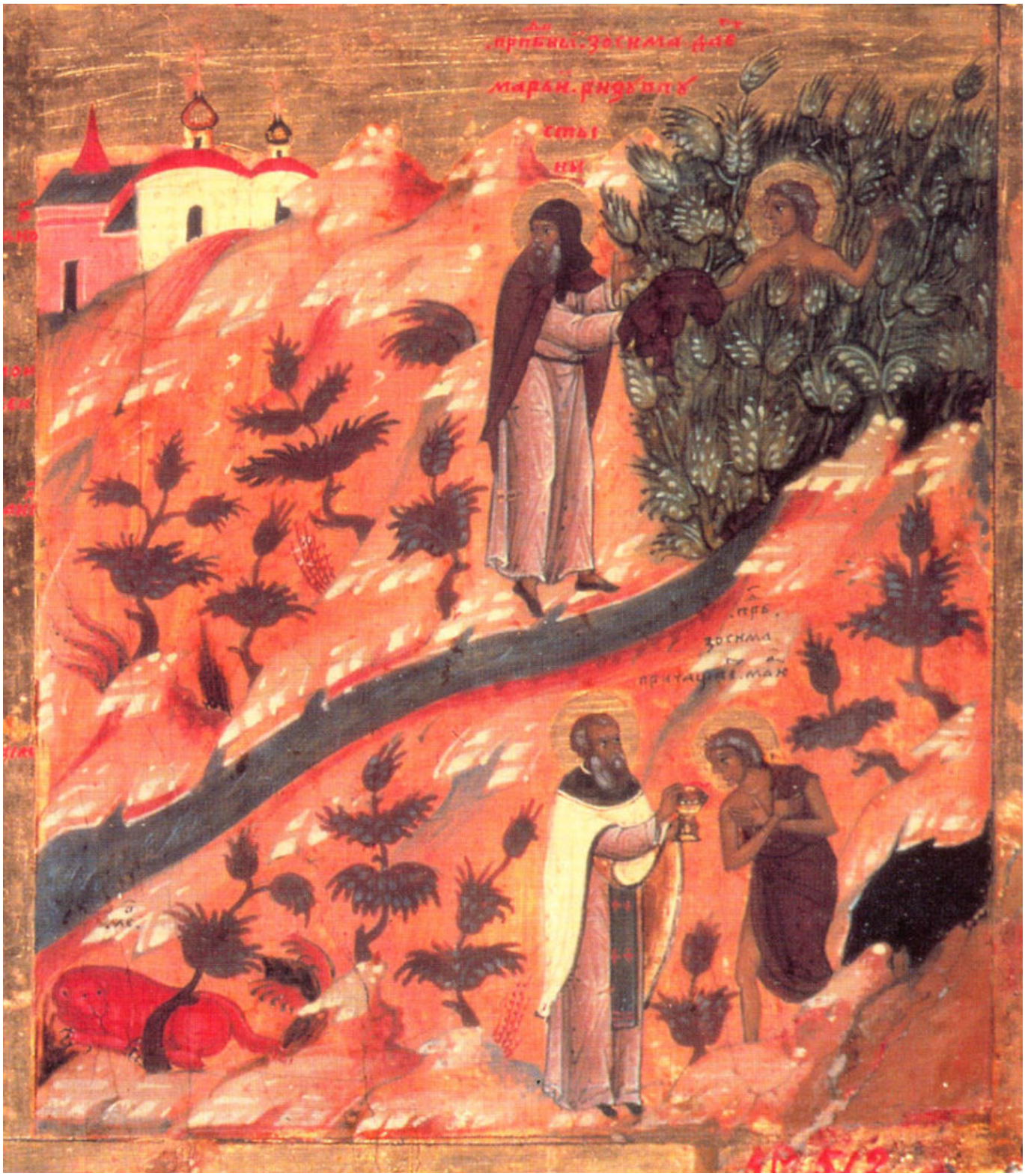

Μετά την θερμή προσευχή την είδε από την άλλη πλευρά του **Ιορδάνη** ποταμού, να κάνει το σημείο του Σταυρού, να πατά πάνω στο νερό του ποταμού *«περιπατοῦσαν ἐπὶ τῶν ὑδάτων ἐπάνω καὶ πρὸς ἐκεῖνον βαδίζουσαν».* Στην συνέχεια η Οσία τον παρακάλεσε να πει το Σύμβολο της Πίστεως και το *«Πάτερ ἡμῶν».* Ακολούθως ασπάσθηκε τον **Αββά Ζωσιμά** και κοινώνησε των ζωοποιών **Μυστηρίων.** Έπειτα ύψωσε τα χέρια της στον ουρανό, αναστέναξε με δάκρυα και

είπε: *«Νῦν ἀπολύεις τὴν δούλη σου, ὠ Δέσποτα, κατὰ τὸ ρῆμά σου ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου».*

Το επόμενο έτος, σύμφωνα και με την παράκληση της **Οσίας,** ο **Αββάς** βιαζόταν να φθάσει *«πρὸς ἐκεῖνο τὸ παράδοξο θέαμα».* Αφού βάδισε πολλές ημέρες και έφθασε στον τόπο εκείνο, έψαχνε *«ὡς θηρευτὴς ἐμπειρότατος» να δει «τὸ γλυκύτατο θήραμα»,* την Οσία του Θεού. Όμως δεν την έβλεπε πουθενά. Τότε άρχισε να προσεύχεται στον Θεό κατανυκτικά: *«Δεῖξον μοί, Δέσποτα, τὸν θησαυρόν σου τὸν ἄσυλον, ὃν ἐν τῇδε τὴ ἐρήμω κατέκρυψας, δεῖξον μοί, δέομαι, τὸν ἐν σώματι ἄγγελον, οὐ οὐκ ἔστιν ὁ κόσμος ἀπάξιος*». Για τον **Αββά Ζωσιμά** η **Οσία Μαρία** ήταν άθικτος θησαυρός, άγγελος μέσα σε σώμα, που ο κόσμος δεν ήταν άξιος να τον έχει. Και προσευχόμενος με τα λόγια αυτά είδε «κεκειμένην τὴν Ὁσίαν νεκράν, καὶ τᾶς χεῖρας οὕτως ὥσπερ ἔδει τυπώσασαν καὶ πρὸς ἀνατολᾶς ὅρασαν κειμένην τὸ σχήματι». Βρήκε δε και δική της γραφή που έλεγε: *«Θάψον, **ἀββᾶ Ζωσιμᾶ,** ἐν τούτῳ τὸ τόπω τῆς ταπεινῆς **Μαρίας** τὸ λείψανον, ἀποδὸς τὸν χοῦν τῷ χοΐ, ὑπὲρ ἐμοῦ διὰ παντὸς πρὸς τὸν Κύριον προσευχόμενος, τελειωθείσης, μηνὶ Φαρμουθὶ (κατ' Αἰγυπτίους, ὅπως ἐστὶ κατὰ Ρωμαίους Ἀπρίλιος), ἐν αὐτῇ δὲ τὴ νυκτὶ τοῦ πάθους τοῦ σωτηρίου, μετὰ τὴν τοῦ θείου καὶ μυστικοῦ δείπνου μετάληψιν»*. Την βρήκε δηλαδή νεκρή, κείμενη στην γη, με τα χέρια σταυρωμένα και βλέποντας προς την ανατολή. Συγχρόνως βρήκε και γραφή που τον παρακαλούσε να την ενταφιάσει.

Η **Οσία κοιμήθηκε** την ίδια ημέρα που κοινώνησε, αφού είχε διασχίσει σε μία ώρα απόσταση την οποία διήνυσε το επόμενο έτος ο **Αββάς Ζωσιμάς** σε είκοσι ημέρες. Γράφει ο **Άγιος Σωφρόνιος:** «καὶ ἥνπερ ὥδευσεν ὁδὸν Ζωσιμᾶς διὰ εἴκοσι ἡμερῶν κοπιῶν, εἰς μίαν ὥραν Μαρίαν διέδραμεν καὶ εὐθὺς πρὸς τὸν Θεὸν ἐξεδήμησεν.